

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Yrsa

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Helge", i Oehlenschläger, Adam: *Helge*, udg. af Søren Baggesen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 127.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl06-shoot-idm140072289023824/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Helge

I Ginnungagap han herskende strakte
Giennem: Afgrundsvelget sin Kæmpekrop.
Thi han undfanged Kuld ved den befrugende Gnist,
Og hans Ledemod avled
Med sig selv vidtherskende Jetter.

ANDEN SKARE

Men Isens Tø trylled Audumble
Frem. Afklaren Saltsteen
Haaret først, og Hovedet siden
Slikked den Yverbespændte.
Da Odin sprang frem med Vili og Væ;
Med forbitret Harm mod Kæmpen de stormed,
Og for Asasvendene Jetten sank.
I hans rislende Blod, ak, da Hrymthussernes Æt
Saa utalige drukned.
Med sin Viv kun flygted Bergelmer.

FØRSTE SKARE

Stoltelig nu, stoltelig skabtes
Af hans Bæen, hin vældige Kæmpes,
Af hans Kiods stærktrevlede Sener,
Af hans Tarid, ja selv af hans Bryn
Denne Jords blomstrende Bierge;
Mig forhadit dybt i mit Bryst.
Af en Helts Levninger bygged
Gader med Pral smaalige Værk.
Bergelmers Æt flygted forfulgt.
Huler og Hawklipperes Grund
Fr nu ene for dem Bøjle. Men snart
Vil fra Muspelheim Surtur,
Og din Skrak, Thor! fra vort Hav
Jormungard hævne med Fenris
Stok Froskæmpernes Haar.

ANDEN SKARE

Dybt i vort Havs Mørke nedstødt

Vi forsaae ei Hævnen som vinker,
Hvor en Mand's vidtskuende Norne
Har os vist Vei til hans Fordærv,
Hendes Vink da gierne vi følge;
Uden Ynk ham bringe vi Qval.
Thi med Jernlænkerne bundet
I sin Hal dog Surtur hver Nat
Pønder paa Straf; sender sin Røg
Giennem din Rift, Hekla! med Kvæld.
Men snart styrter den frem, med Flammer; men snart
Skal dens Lue fortære
Himlens Broe; da svulmer med Skæl-
Bryriet, kraftigt at stride
Høit Havfruernes Hær!

TANGKIÆR

O mine Sostre! fatted I Kiærlighed,
O føled Elskov Du Skælbedekkede!
Havde Du kiendt en Beiler, som Frode;
Da Taarer vist med Længsel Du fælded, som
Tangkiær; tolked sødt ved din Strængeleeg
Mangen Aften din svulmende Vernod.
Thi frygt i Alneskyggen han favned mig;
Og stolt jeg var, at elskes af Skioldungen;
Alterne flammed til Tangkiærs Ære.
Men dybt i Flammen, som Flammen der qualte ham,
Han sidder i Hal hos Utgardiloke;
Og stirrer hen med Øinene blodige,
Bleeg, i de slangebehængte Sale.
Men Utgardiloke har lovet mig Frode fri;
Har lovt at skienke mig Frode paa Bølgerne;
Men uden Tangskiæg; deilig som Leiredrot,
Deilig som før, med en Kongekrone!
Hvis ene det lykkes Tangkiær, den Smægtende,
Reent af Jorden at udrydde Skioldungers
Æt. Thi hjælper mig, kiærlige Systre!